

prípustné preto, že rozhodnutie má zásadný význam, alebo, keď je pokračovanie zmätočné z dôvodov tam uvedených.

Podľa hodnoty jedného každého zo spojených sporov nie je tedy odvolanie prípustné v sporoch započatých pôvodne pod č. Cpr 25/36 a Cpr 32/36; je však prípustné v sporoch započatých pod č. Cpr 29/36, Cpr 30/36, Cpr 31/36 a Cpr 43/36.

V § 28 zákona o pracovných súdoch uvedené vyslovenie, že odvolanie je prípustné, pretože má zásadný význam, musí sa stať v rozsudku. Dodatok o prípustnosti odvolania na písomnou vyhotovení rozsudku súdu I. stolice nasleduje až po zápise o vyhlásení rozsudku. Z tejto okolnosti a z toho, že dodatok nevyslovuje prípustnosť odvolania preto, že ide o rozhodnutie zásadného významu, vyplýva, že dodatok obsahuje poučenie podľa § 21, odst. 2, a nie vyslovenie prípustnosti odvolania podľa § 28, odst. 1, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.

Čís. 15981.

Aj pohľadávky, ktoré požívajú úlevy podľa vl. nar. č. 250/1935 Sb. z. a n., môžu byť uplatňované žalobou na plnenie.*)

(Rozh. z 9. marca 1937, Rv III 894/36.)

Proti žalobe o zaplatenie 22.721 Kč bránili sa žalovaní len tým, že sa na žalobnú pohľadávku vzťahuje vl. nar. č. 250/1935 Sb. z. a n.

Súd I. stolice túto obranu neuznal za odôvodnenú a žalobe vyhovel. Odvolací súd rozsudok súdu I. stolice zmenil tak, že vyslovil, že žalovaní žalobnú pohľadávku dlhujú (lebo to sami uznali), ale žalobu pre tento raz zamietol (z dôvodu, že sa na pohľadávku vzťahuje cit. vl. nariadenie).

Najvyšší súd dovolacej žiadosti žalujúcej strany vyhovel a rozsudok odvolacieho súdu zmenil v tom smysle, že vo výroku obnovil rozsudok súdu I. stolice.

Dôvody:

Aj pohľadávka, požívajúca úlev podľa vl. nar. č. 250/1935 Sb. z. a n. môže byť uplatňovaná žalobou na plnenie; proti žalobe na plnenie nemôže sa dlžník brániť námietkou predčasnosti žaloby len preto, že ide o takú pohľadávku, ako to Najvyšší súd stále uznáva a obširne odôvodnil v rozhodnutí č. 15549 Sb. n. s., na dôvody ktoré sa tu poukazuje.

Opodstatnená je preto dovolacia sťažnosť, že odvolací súd zamietnutím žaloby z dôvodu jej predčasnosti porušil právo.

Odvolací súd bez náležitej žalobnej žiadosti v tomto smere vyniesol rozsudok s výrokom určovacím podľa § 130 Osp. s odôvodnením, že toto »pre zaistenie právneho postavenia procesných strán bolo úšelné

*) Rovnako: Úr. sb. č. 2875 (Sb. n. s. č. 15.501).

vyriechnuť». Tento výrok je nemiestný, keďže — v dôsledku toho, že žalujúca strana podľa hore vyloženého stanoviska môže sa domáhať plnenia — rozsudok s výrokom určovacím nemá miesta, a to tým menej, keď toho žalujúca strana ani nežiadala.

Čís. 15982.

I. Zamestnancovi, ktorý si dovolenú včas nevybral, nepatrí náhrada za dovolenú.

II. Nároky zamestnanca proti nositeli poistenia, vyplývajúce z vl. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n. resp. zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., majú povahu nárokov verejnoprávnych a nemôžu byť úmluvou vylúčené alebo obmedzené.

Nárok zamestnanca proti zamestávateľovi na náhradu škody, spôsobenej porušením prihlasovacej povinnosti k penzijnému poisteniu, je nárokom súkromnoprávnym.

(Rozh. z 9. marca 1937, Rv III 71/37.)

Žalobník domáhal sa žalobou na konkurznej podstate pivovaru v B. zaplattenia 77.116 Kč s prísl. na tom základe, že bol u žalovaného pivovaru zamestnaný ako pokladník s mesačným platom 1556 Kč od r. 1907 do 2. októbra 1933, keď ho žalovaný pivovar prepustil bez zákonnej príčiny a s okamžitou platnosťou. Žalobná pohľadávka skladala sa: 1. z náhrady za dovolenú, ktorú žalobník po dobu 8 rokov nedostal, 2. zo služebných požitkov na dobu trojmesačnej výpovednej lehoty a 3. z náhrady škody, ktorá povstala žalobníkovi tým, že jeho zamestnávateľ ho prihlásil k penzijnému poisteniu až od 1. októbra 1927 a nie už od 1. januára 1922, v dôsledku čoho dostáva sa žalobníkovi ročne o 2.910 Kč menšia penzia.

Všetky tri sudy žalobu dotyčne nárokov ad 1. a 3. zamietly (nárok ad 2. v tejto súvislosti nemá význam), Najvyšší súd z týchto

dôvodov:

Nižší sudy zistily, že žalobník nepožadoval po celú služebnú dobu dovolené, ale spokojil sa s kratšími dovolenými. Dovolacia žiadosť toto zistenie nenapáda. Správne je preto rozhodnutie nižších súdov, že žalobníkovi náhrada za dovolenú nepatrí, lebo si dovolenú včas nevybral (§ 11 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n.).

Súd I. stolice zistil odvolávajúc sa na písomnú dohodu a výpoveď svedka Izidera K., že dohodou zo dňa 1. júla 1933 zaviazala sa žalovaná strana vziať späť odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bol potvrdený nález Zemskej úradovne, podľa ktorého žalobník podliehal penzijnému poisteniu a žalovaná strana bola povinná zaplatiť penzijné príspevky na 3 roky späť v sume 12.404 Kč. Oproti tomu ža-